

דף כב.

יו"ד סימן רא פעיף ט

עין משפט ג.ד.ה.

ט. יג. כלי טמא שנתן בתוכו כלים אחרים והטביל הכל עלתה להם הטבילה אע"פ שפי הכלי צר ביותר שהרי המים נכנסים לתוכו ומתוך שעלתה לו טבילה לכלי הגדול עלתה לכלים שבתוכו.

ט. יד. אם הטהו על צדו והטבילו לא עלתה להם טבילה עד שיהיה פיו רחב כשפופרת הנאד.

וכן אם היה הכלי הגדול טהור ונתן לתוכו כלים טמאים והטבילין לא עלתה להם טבילה עד שיהיה פיו רחב כשפופרת הנאד.

הגה: מותר להטביל כלים בסל או בשק דכיון שאינו מחזיק מים עדיף יותר מנקב כשפופרת הנאד.

ח"מ סימן לד פעיף יז

עין משפט ז.

יז כז. כל ת"ח בחזקת כשר עד שיפסל. וכל עם הארץ בחזקת פסול מדבריהם, עד שיוחזק שהולך בדרכי הישרים.

כח. כל מי שמקבל עדות עם הארץ קודם שתהיה לו חזקה זו, או

צב. מימרא דרבא בחגיגה כ"ב ע"א. וכמו שהטומאה נכנסה דרך שם גם הטהרה נכנסת דרך שם. כ"כ רש"י שם.

צג. רמב"ם בפ"ג ממקואות הלכה כ"ו מתוספתא פ"ה.

ופירושו דאם הנקב למעלה אז המים בתוך הכלי הנוגעים למקוה מתחברים למקוה ויש להם דין מקוה, משא"כ כשמתחברים מן הצד שאז המים שע"ג הכלים לא נחשבים כמי מקוה רק מן הצד מה ששוה למי המקוה נחשב למי מקוה, כ"כ הש"ך בס"ק כ"ח בשם אביו הגאון.

צד. ב"י ור"ש בפ"ו דמקואות, ורמב"ם פ"ו שם.

צה. דעל כורחך זהו החילוק בין ת"ח לע"ה. גאון אות ל"ח.

צו. אבל התוס' והרא"ש חולקים על זה ומכשירים אף בעם הארץ גמור, ודלא כרמב"ם. ועיין בגאון אות ל"ט.

קודם שיבואו עדים ויעידו שהוא נוהג במצוות ובדרך ארץ, הרי זה הדיוט ועתיד ליתן את הדין, שהרי מאבד ממונן של ישראל ע"פ רשעים.